

Abstrakt

Po skončení druhé světové války začalo na zpustošeném evropském kontinentu docházet k novému mocenskému rozvrstvení, které se záhy ukázalo jako antagonistické do té míry, že ohrožovalo i samotné základy evropské svobody. Poražené Německo bylo předáno pod kontrolu a správu vítězných mocností – Spojených států amerických, Velké Británie, Sovětského svazu a Francie, které zemi rozdělily na čtyři okupační zóny. Narůstající neshody týkající se budoucího vývoje Německa postupně vedly ke sloučení tří západních zón v tzv. Trizonii, která měla vytvořit předpoklady pro hospodářskou obnovu válkou zničeného Německa.

Tato bakalářská práce se zabývá tématem poválečného vývoje v těchto třech německých západních okupačních zónách v letech 1945–1949. V daném rámci se pak text soustřeďuje na činnost budoucího spolkového kancléře Konrada Adenauera vedoucí ke konstituování západoněmeckého státu a k jeho prozápadní orientaci ve spojitosti s vývojem mezinárodním. Ten začala zásadním způsobem ovlivňovat studená válka a obavy z rostoucího protikladu mezi Sovětským Ruskem a svobodnými státy nabyly konkrétní podoby berlínské krize.

Schopnost pragmatického uvažování, oddanost křesťanským ideálům a myšlenkám evropské jednoty vedly Konrada Adenauera k realistickému zhodnocení dané situace a k nezvratnému přesvědčení, že budoucnost Německa spočívá v orientaci na západní společenství a v jeho integraci do západoevropského duchovního a hospodářského prostoru. Citlivý problém hrozící ztráty národní jednoty přitom musel nahlížet z hlediska této jediné možné cesty vedoucí k vybudování základů moderního prosperujícího demokratického státu s nadějí, že jednou bude určen pro všechny Němce.